

DEBATT

DEBATTREDAKTØR **ANNE EKORNHOLMEN**
Telefon 02318 | E-post debatt@h-a.no

SI DIN MENING

HA trykker ikke anonyme innlegg. Vi forbeholder oss retten til å velge hva som skal på trykk og til å forkorte innlegg. Hovedinnlegg kan ha maks 3500 tegn med mellomrom, lange innlegg 2100 tegn, korte innlegg 900 tegn. Skriv kort! Send til debatt@h-a.no eller bruk skjemaet på www.h-a.no.

HA har rett til å publisere innleggene i elektroniske kanaler og rett til å arkivere publiserte innlegg i elektronisk arkiv, samt eventuelle salgsrettigheter til dette materialet.

I MORGEN

Lars Peder Brekk:
Våre etterkommere fortjener en ny vår i skogen

SIDE 28

Victoria Backer-Grøndahl Stadheim:
Hva skal «grønn økonomi» bety?

Til alle ildsjelene: Været var ikke det beste, det skal sies. Nordavinden feide inn fra alle kanter, vimpler og flagg sto i helspenn, og Mjøsa gikk skumhvit.

Stoppstedet

SIGNERT

Einar Busterud
debatt@h-a.no

Men bortsett fra det; alle vi som var innom Stoppstedet Verden kunne nyte overdose varme og varmende opplevelser.

En jordomseiling unnagjort på noen hundre meter fylt med farger, lukt, smak og lyd, varme vinder fra alle verdenshjørner. Og de på søttifire hadde det like morsomt som de på fire.

■ Det er ikke lenger mange steder man kan møtes i tusentall uten å høre lyden av kassaapparatet i bakgrunnen. På Stoppstedet Verden kan man det.

Inngangen er gratis og hele familien kan ha en helt strålende dag uten at kredittkortet har vært oppe av lommeboka. Og det forandrer oss.

Vi senker skuldrene, senker tempoet og smiler til de vi møter der vi snegler oss i bedagelig tempo fra Brasil (gamle IIseng stasjon) til Sameland og Trinidad.

Og ikke en eneste gang hører vi noen mase om at «kan ikke vi kjøpe ...» eller «nå er det slutt, nå har vi brukt nok penger».

■ Stoppstedet Verden er unik. Det finnes rett og slett ikke maken noe sted på denne siden av svenskegrensa.

Ingen møteplass har lavere sosial terskel, og ikke noe sted i Norge har jeg opplevd at ulike nasjoner musikk, mat og tradisjoner til de grader oppleves som likeverdige.

Det er kanskje derfor det er så mange med en annen kulturbakgrunn enn den urnorske å se på Stoppstedet Verden, både som tilskuere og deltakere. Plutselig har de også en arena hvor de føler at de blir vurdert, sett og ansett på

lik linje med det etnisk norske.

Og kanskje føler de også at de blir møtt med en annen positiv nysgjerrighet fra oss som tilhører urbefolkningen enn de er vant med til daglig.

Det tror jeg de har rett i. Som integreringsarena og møteplass mellom kulturer er det ingen som kan måle seg med stoppestedet.

■ I tillegg er selvsagt koblingen mellom jernbanemuseet og festivalen en innertier, og umulig å etterligne. (I hvert fall i Norge!)

«Reisen er den beste utdannelsen» skrev Goethe for 200 år siden. På Stoppstedet Verden kan man skaffe seg grunnutdanningen på noen hundre meter.

Å dra med tog fra verdensdel til verdensdel krever flere feriedager enn det nordmenn flest rår over.

Hvis de da ikke tar Tertitten på stoppestedet den første helga i juni, da når man 40 land på noen timer!

■ Det sier seg selv at med gratis inngang og så omfattende program er økonomien en utfordring. Og dessverre – og typisk nok – faller Stoppstedet Verden mellom alle statlige støtteordninger.

Den siste burde selvsagt vært nevnt først. Uten Moccis stahet, ståpåvilje og kreativitet hadde ikke festivalen eksistert. Ikke hadde den blitt oppfunnet, og ikke hadde den greid å overleve.

Hamar-regionen bør være Mocchi evig takknemlig. Hun har skapt den mest unike av samtlige festivaler i Innlandet, en det ikke finnes noe i nærheten av andre steder.

I omgivelser som ikke lar seg etterligne, i et konsept og med et innhold som heller ikke lar seg kopiere, fordi det er møtet mellom folk som er innholdet. Og folk er som kjent ikke like noe sted.

Inntil sentrale politikere tar til vettet må vi lokalt sørge for at Stoppstedet Verden er finansiert, overlever og kan utvikle seg.

■ Hamar-regionen syder av kulturelle og idrettslige stormønstre. Felles for dem alle er at de ikke hadde overlevd uten ildsjeler og en hær av frivillige bak.

Etter Janitsjarfestivalens ende-liket var inngangen til dette årtuseten sto både Hamar og regionen ribbet når det gjaldt store, folkelige kulturopplevelser.

Det måtte rett og slett tas grep. Nå har vi flere festivaler enn vi rekker over, store og små og for store og små. Mange har bidratt, både offentlige og sponsorer.

Men æren for at vi har kommet dit har først og fremst ildsjelene og den hæren av frivillige som får det til å gå rundt.

Bare i juni går et tusentall frivillige nærmest i døgnkontinuerlig skift for å gi oss de store opplevelsene.

Takk skar dekk ha!

tivaler for barn. Det er en skam.

Festivalen er virkeliggjøringen av enhver politisk korrekt festtale om tilbudet til barn og unge og viktigheten av møtet mellom ulike kulturer.

■ Det er tre faktorer som gjør at Stoppstedet Verden overlever og vokser år for år; bidragene fra lokalt næringsliv og kommuner, en stor stab av frivillige – og Mocchi Ryen.

Hvor mange sentrale politikere som har rost Mocchi Ryen og dugnadsgjengen bak festivalen opp i skyene har jeg ikke tall på. De er mange og nær sagt fra alle politiske partier.

Men så langt har ikke en statlig krone funnet vegen til Stoppstedet Verdens slunkne kasse. Staten bidrar ikke til ukommerielle fes-